

Arrest

nr. 246 220 van 16 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 22 april 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 26 maart 2020 onontvankelijk verklaard.

Op diezelfde dag wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

*De heer
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30(dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat het bestreden bevel aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 14 april 2020, zodat 14 mei 2020 de laatste dag was om het beroep in te dienen. Verweerder wijst erop dat het verzoekschrift is gedateerd op 11 september 2020 en derhalve laattijdig is.

2.2. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift evenwel op dat de bestreden beslissing hem niet ter kennis werd gebracht en onbezorgd teruggestuurd werd aan verweerder. Er blijkt niet dat deze brieven ook daadwerkelijk werden aangeboden. Verzoeker wijst er verder op dat hij zonder inkomen was en noodgedwongen diende te verhuizen.

Uit de gegevens van de zaak kan niet worden afgeleid dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd aangeboden. Derhalve dient er vanuit gegaan te worden dat de beroepstermijn geen aanvang heeft genomen. Het op 11 september 2020 ingediende beroep is dan ook ontvankelijk.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

- “- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET*
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN*
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL*

EERSTE ONDERDEEL

1. *De machtiging tot verblijf van verzoekster op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 26 maart 2020. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.*

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde

datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

- 2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.*

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

- 3. De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (zijn private belangen omwille van zijn zeer langdurig verblijf in België sinds 1986, zijn binding met België en de teloorgang van zijn binding met Marokko, zoals aangehaald door verzoeker in zijn machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).*

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf (waarbij moet worden geoordeeld over het - al dan niet - bestaan van buitengewone omstandigheden) niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide zijn niet identiek. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (een verplichting om het land te verlaten binnen een bepaalde termijn) is verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij moet worden beoordeeld of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de burgemeester van haar woonplaats). De afweging verschilt derhalve, met elks een apart toetsingskader.

Een aparte motivering is derhalve vereist. De gemachtigde kan niet stellen dat een motivering over de aanvraag tot machtiging van verblijf zou volstaan. De bestreden beslissing bevat overigens ook geen verwijzing naar deze motivering.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden doordat in de bestreden beslissing geen enkel motief werd opgenomen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (zoals verder uiteengezet onder het derde middelonderdeel).

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

DERDE ONDERDEEL

4. *Indien geen schending kan worden weerhouden van de formele motiveringsverplichting, quod non, merkt verzoeker op dat minstens blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) door de gemachtigde op onzorgvuldige en redelijke wijze rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.*

De persoonlijke situatie van verzoeker werd miskend. De gemachtigde meent immers dat een verwijderingsmaatregel moet worden opgelegd, ondanks zijn persoonlijke situatie (in het bijzonder zijn langdurig verblijf in België en de sociale bindingen die hij heeft aangegaan, zie hieronder).

De gemachtigde is nochtans gehouden om, voorafgaandelijk, de persoonlijke situatie van verzoekster te overwegen, op een zorgvuldige en redelijke manier, bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel. Verzoeker wijst hiervoor op artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

5. *Verzoeker werd geboren op 20 juni 1983 te Tamsamane en heeft de nationaliteit van Marokko. Hij heeft een bijzonder lange voorgeschiedenis in België. Verzoeker is als minderjarige naar België toegekomen (in 1986). Hij is alhier in het bezit gesteld van een C- kaart, met een geldigheidsduur tot 13 april 2018. Verzoeker was aldus gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.*

Omdat verzoeker is opgegroeid in België (ook zijn familie is hier woonachtig), spreekt hij perfect Nederlands en heeft hij alle geldende waarden en normen zich eigen gemaakt.

Verzoeker vertrok naar Marokko op 23 juni 2014. Toen reeds verbleef hij meer dan 15 jaar op regelmatige en onafgebroken wijze in België (zie het administratief dossier). Wat verzoeker niet wist, is dat hij hierdoor ambtelijk geschrapt werd op 15 september 2014. Verzoeker keerde definitief terug naar België op 22 november 2016 en begon al snel te werken. Midden december 2016 ging verzoeker aan de slag bij Essent (gedurende een periode van 8 maanden) en eind december 2017 is verzoeker aan de slag gegaan bij S.

Verzoeker merkte toen nog niets van het gegeven dat hij ambtelijk was afgeschreven. Zijn verblijfskaart was nog geldig, waardoor hij geen verdere stappen heeft ondernomen om dit op te lossen. Het was pas bij de verlening van zijn verblijfskaart, dat verzoeker te horen kreeg dat hij reeds enige tijd ambtelijk was afgeschreven.

Dit stelde verzoeker plotseling voor ernstige problemen. Hij beschikte over voldoende bestaansmiddelen en diende daarom een aanvraag in tot machtiging van terugkeer, omdat hij aangaf niet langer dan vijf jaar afwezig te zijn geweest uit België. Door de gemeente Antwerpen werd echter aangegeven dat dergelijke aanvraag niet mogelijk was, omdat verzoeker al geruime tijd afgeschreven was. Verzoeker zat hierdoor met de handen in het haar. Hij verloor zijn verblijfsrecht, maar kon niet terugkeren naar Marokko. Zijn volledige leven heeft hij alhier uitgebouwd.

Door de zeer langdurige tijd dat verzoeker woonachtig is in België, heeft hij zijn band met Marokko stelselmatig verloren. Hij verliet dit land als minderjarige in 1986. Hij heeft aldus zijn sociaal netwerk in België ontwikkeld. Zijn bindingen met België overstijgen deze met Marokko.

Door de verzoekende partij werd hierom op 22 april 2019, gelet op de humanitaire situatie van, een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Antwerpen. De woonstcontrole was positief.

6. *Bovenvermelde elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing waarbij verzoekster zou worden genoodzaakt om België te verlaten.*

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95- 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de bijgevoegde stukken aan de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de elementen aanwezig in het administratief dossier ter staving van de banden die verzoeker is aangegaan met zijn omgeving (zoals ook uiteengezet in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Het blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee op een zorgvuldige en redelijke manier heeft rekening gehouden, ondanks de verplichting volgende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

7. De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf nietteveenszins valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, aangezien door de gemachtigde aldaar een oordeel moet worden gevormd over de - al dan niet - aanwezigheid van buitengewone omstandigheden voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf via de burgemeester van de verblijfplaats van de betrokkene. Hieruit volgt geenszins dat verzoeker ook effectief het grondgebied moet verlaten. Het oordeel strekt zich hiertoe geenszins uit. Een aparte beslissing (en aparte beoordeling en motivering) is derhalve vereist indien verzoeker de verplichting zou worden opgelegd om binnen een bepaalde termijn verplicht het land te verlaten.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting, ontbreekt hierdoor.”

3.2.1. In het eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat het bestreden bevel samenhangt met de beslissing van 26 maart 2020 waarbij verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker stelt dat, indien dit beroep gegrond is, het bevel eveneens uit het rechtsverkeer moet worden gehaald.

Het volstaat hieromtrent vast te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met het arrest nr. 246 219 van 16 december 2020 verzoekers beroep tegen de weigeringsbeslissing van 26 maart 2020 heeft verworpen. Het eerste onderdeel is ongegrond.

3.2.2. In het tweede middel voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden, noch werd gemotiveerd omtrent de persoonlijke situatie sinds 1986. In de mate zou worden geoordeeld dat met deze elementen reeds werd rekening gehouden in de beslissing tot weigering van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van dezelfde datum als het thans bestreden bevel, voert verzoeker aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten een andere finaliteit heeft en derhalve een verschillende afweging inhoudt met een apart toetsingskader. Hij meent dan ook dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden zijn.

De Raad merkt op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich geen formele motiveringsplicht bevat, maar enkel inhoudt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing "*rekening wordt gehouden*" met de daar vernoemde belangen. Artikel 74/13 dient aldus te worden opgevat als een bijzondere zorgvuldigheidsplicht, eerder dan een formeel motiveringsvereiste (L. DENYS, '*Overzicht van het vreemdelingenrecht*', Heule, INNI Publishers, 2019, p. 757). In de uiteenzetting van zijn verzoekschrift erkent verzoeker zelf dat de beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op dezelfde dag genomen werd als het bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt aldus dat bij het rekening houden van verzoekers gezinsleven, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de verwerende partij zich heeft gesteund op dezelfde overwegingen. Waar verzoeker aanvoert dat een dergelijke werkwijze niet volstaat in het licht van artikel 74/13 omdat een bevel om het grondgebied te verlaten een andere finaliteit en aldus een ander toetsingskader zou hebben, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting. Op geen enkele wijze licht verzoeker toe met welke elementen, die niet eerder werden beoordeeld, op welke wijze bij het nemen van het bevel rekening moest worden gehouden. Hij licht ook niet toe op welke wijze het bevel om het grondgebied te verlaten ertoe zou leiden dat de beoordeling van zijn gezinsleven tot andere vaststellingen zou leiden dan de overwegingen die in de weigeringsbeslissing werden opgenomen. Hoe dan ook laat verzoeker na zijn grieven te concretiseren en te verduidelijken met welke belangen nagelaten werd rekening te houden. Het onderdeel is dan ook niet gegrond.

3.2.3. In het derde onderdeel voert verzoeker aan dat zijn persoonlijke situatie werd miskend en geen rekening werd gehouden met de sociale bindingen die hij heeft aangegaan in België. Hij stelt dat hij als minderjarige naar België is gekomen in 1986 en in het bezit werd gesteld van een C-kaart met een geldigheidsduur tot 13 april 2018. Hij wijst erop dat hij zijn volledige leven in België heeft uitgebouwd en al zijn sociale banden in België heeft.

Uit de gegevens van de zaak blijkt evenwel dat verzoeker in 2014 naar Marokko is vertrokken en het grondgebied heeft verlaten. Verzoeker keerde terug in 2016. Derhalve werd hij in 2014 uit de bevolkingsregisters geschrapt en verloor hij ingevolge artikel 19 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht. Verzoeker bevindt zich aldus niet in een situatie van voortgezet verblijf in België. In de beslissing van 26 maart 2020 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd gewezen op het feit dat zijn terugkeer naar België niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden aantoont die hem verhinderen een verblijfsaanvraag voor België in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Door louter te wijzen op het feit dat hij vroeger in België heeft verbleven, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker acht deze beoordeling kennelijk onredelijk, doch laat na enig concreet element aan te voeren waaruit kan blijken dat hij zijn familiale en/of privébanden met België van die aard zijn dat een tijdelijke scheiding kennelijk onredelijk zou zijn. Daarbij acht de Raad het wel degelijk relevant dat verzoeker van 2014 tot 2016 in Marokko verbleef, hetgeen doet veronderstellen dat hij er nog wel banden heeft. Verzoeker voert geen elementen aan waaruit blijkt dat dit niet langer het geval zou zijn en waarom zijn aanwezigheid bij zijn familie in België thans onontbeerlijk zou zijn.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT